

Anarhistička biblioteka
Anti-Copyright

Štrajk glađu

Nikos Romanos

Nikos Romanos
Štrajk glađu
2013.

16. 10. 2013. sh-contrainfo.espiv.net

anarhisticka-biblioteka.net

2013.

Sadržaj

Štrajk glađu – kontradikcija u borbenom položaju	5
Čin prvi: Neprekidna kontrainformacija	6
Čin drugi: Gerilska akcija	7
Čin treći: U slučaju poraza	7
Povijesni primjeri političkih egzekucija u Zapadnoj Europi	8
U vezi slučaja anarhista Kostas Sakkasa	8

Zaključak kojeg smo izvukli iz tog opresivnog izbora države je da odlučni pojedinci mogu nanijeti bitne rane državnom mehanizmu. Do toga stupnja da će ovaj potonji radije platiti političku cijenu nelegalnog pritvora. Izbor države koji prouzrokuje pukotine na fasadi "humanosti" i pravde kojom se diče.

Činjenica je da će država dovesti situaciju do ekstremnih granica, ciljajući na psihički slom borca kako bi pokolobela njegovu odluku.

Trebamo ustati protiv istrebljenja našeg druga. Svakim sredstvom, ostajući svi uz njega.

NEPREKIDNI NAPAD ZA OSLOBOĐENJE ANARHISTA KOSTAS SAKKASA

SVE ZA SLOBODU

DUG ŽIVOT ANARHIJI

P.S. Kako bih izbjegao svaki nesporazum trebam nadodati da ja ne odbijam zatvorsku hranu zato što koristim vlastite namirnice (kuhajući itd.). Zato bi s moje strane izjava o uzdržavanju o zatvorske hrane bila licemjerna i svjesna obmana drugova koji bi je čitali, i dobili lažnu sliku. Za drugove koji koriste zatvorsku hranu može zaista predstavljati lišavanje, ali u svakom drugom slučaju je apstraktno i besmisleno.

Nikos Romanos¹

¹ Nikos Romanos, jedan od četvorice grčkih anarhista optuženih za pljačku banke, nalazi se u pritvoru u atenskom zatvoru Avlona Special Youth Detention Centre.

potrebno je odmah stvoriti protutežu, koja će natjerati drugu grupu političara odgovornih za sličan slučaj da dobro razmisle o posljedica takvog izbora.

Povijesni primjeri političkih egzekucija u Zapadnoj Europi

Ciljajući na pojedince koje nose veliki dio odgovornosti za smrt štrajkaša glađu. Liječnici-mučitelji koji su prakticirali prisilno hranjenje nad štrajkašima glađu (Španjolska-GRAPO), reakcionarni suci koji su stvorili karijeru na štetu boraca (Njemačka-smrt Holger Meinea), politički nadzornici, glavni tajnici, ministri i njihov čopor pasa bili su i ostali meta. Sva ova iskustva su dio revolucionarne povijesti koja se ne bi smjela ponavljati kao farsa, nego s čak uz više strasti za slobodom i više mržnje prema našim neprijateljima.

U vezi slučaja anarhista Kostas Sakkasa

Anarhist K. Sakkas započeo je štrajk glađu 4.6. zahtjevajući trenutni otpust. Razlog je osvetničko produženje pritvora na 36 mjeseci, što znači čitave tri godine zatvora. Osvetnički tretman i arbitrarnost države nas ne iznenađuju, niti trebamo tražiti povratak na njenu zakonitost.

Nemojmo zaboraviti da živimo u svijetu u kojem se vojne operacije, bombardiranja i etnička čišćenja invazivnih ratova carstava poduzimaju u ime mira, zajedno s istrjebljenjem osoba putem presuda koje ih prepuštaju na sporu smrt u zatvoru, u ime krvožedne i beznačajne pravde i još beznačajnijeg društva.

No, koristeći njihove vlastite kontradikcije i slabosti dobivamo šansu da se borimo u odlučnoj bitki za oslobođenje anarhističkog druga. Važno je napomenuti da se gerilac Zavjere Vatrene Čelija, Gerasimos Tsakalos, nalazi pod istim režimom specijalnog zatočništva.

Moje razmatranja o odlučnoj bitki štrajka glađu ne znače nužno da bih i ja izabrao ovo specifično sredstvo. I neću izjaviti da li se slažem ili ne sa dotičnim sredstvom, kao što nema ispravnog ni pogrešnog u takvim situacijama, i sve se stalno dovodi u pitanje i preispituje.

Štrajk glađu – kontradikcija u borbenom položaju

Štrajk glađu je posljednje sredstvo borbe revolucionarnog pojedinca. U povijesti se njime koristio široki politički spektar boraca, zatočenih zbog subverzivnih akcija, pretežno protiv demokratskih režima.

Od smrtonosnih štrajka glađu Rote Armee Fraktion (RAF) i smrti boraca IRA-e i ETA-e, sve do uspješnih štrajka glađu anarhističkih drugova kao što su Christophoros Marinos i Kostas Kalaremas, članova Revolucionarne Borbe i Zavjere Vatrene Čelija. Zajednička točka može biti minimalna kao i nepostojeća, ali odluka ostaje ista, “borim se do kraja”.

Takva je odluka uspjela stvoriti specifičnu ucjenu državi. Ucjenu koja je, koliko god paradoksnno zvučala, stekla važnu pregovaračku snagu zbog smrti štrajkaša glađu.

Naravno, kada govorimo o pregovaračkoj snazi priznajemo postojanje ravnoteže unutar revolucionarnog rata, kojeg oblikuju socijalni, politički i ekonomski uvjeti određenog razdoblja, i polarizaciju koja postoji između državnika i revolucionara. Što ne znači da ih poštujemo, jer naš je cilj napasti ih i uništiti. S druge strane niti znači da ih nećemo tražiti, pronaći i iskoristiti u našu korist.

Štrajkaš glađu je upravo takav slučaj, u kojem se humana fasada demokracije koristi za realizaciju zahtjeva borca. Borba se vodi protiv političke reprezentacije sistema, demokracije; radi se o eksplozivnoj napravi koju je borac odlučio postaviti u svoje tijelo i napasti direktno temelje demokratske kohezije, uz obavijest da će

u slučaju neispunjenja zahtjeva uslijediti eksplozija koja će izazvati lančanu reakciju unutar demokracije.

I upravo tu obavijest drugovi izvan zidova moraju izraziti na različite načine. Uz militantnu strategiju koja će se prilagoditi okolnostima, istovremeno ciljajući na stvaranje visoke političke cijene za svaki dan kojim država produžava odbijanje zahtjeva borca.

Naravno, sve ovo zahtjeva brisanje svakog institucionalnog posredništva i naše jasno odvajanje od ljevičarskih politikanata i njihovih hulja.

Prelazeći iz teorije u praksu, javno ću iznijeti nekoliko razmatranja o postupcima i strategijama koje se mogu koristiti tokom ove surove i – vremenski – ograničene borbe. Pošto smatram da komunikacija između taoca i slobodnih drugova mora biti dvosmjerna, a ne ograničena na teoretska pitanja, nego smještena na jedino polje na kojem je testirana njena efikasnost, polje prakse.

Čin prvi: Neprekidna kontraintormacija

Točka gledišta: Funkcionira kao glasnik rata, uz jasne i agresivne anarhističke riječi, zadržava borbu drugova u pravovremenosti i istovremeno informira zainteresirane i indiferentne da nijedan naš drug nije usamljen te da dok god država ne ustukne napadi će trajati.

Načini: transparenti, plakati, letci, grafiti, ispunite svaki ugao grada, okupirajte zgrade i radio stanice, kako bi bitka našeg druga bila otvorena rana države; intervencije i razglasni sistemi na ključnim točkama koji prenose anarhistička zapažanja i glasove drugova; ispisivanje slogana po autobusima, tramvajima, vlakovima, stanicama i platformama podzemne željeznice, koji će uz apatiju i stres putnika prenositi i jasnu poruku: ni koraka natrag, pobjeda za borbu našeg druga.

Čin drugi: Gerilska akcija

Gerilske akcije ciljaju, između ostalog, na stvaranje pritiska i izazivanje društvene napetosti, te konflikata unutar sistema; na kratki spoj društvene kohezije i stvaranje pojačanog intenziteta koji cilja na vrlo specifičnom metu, ostavljajući državi otvoren izbor za dekompresiju, to jest trenutno prihvatanje zahtjeva našeg druga.

Gerilski napadi moraju biti solidno i strateški ciljani, da bi govorili o napadima koji će odjeknuti zbog svoje dinamike ili zbog izbora cilja, kao što može biti političar ili novinar kojima njihova institucionalna uloga daje publicitet, poruka uvijek ostaje ista, bitka našeg druga.

U slučaju raširenih napada na moć, potrebno je da izvršitelji objave razloge i povode akcije. Pokraj spaljenih bankomata i vladinih zgrada pocrnjelih od požara, slogani solidarnosti i letci trebaju informirati prolaznike da dok god se država ne povuče napadi će se nastaviti.

Na taj će način čak i oni koji su indiferentni i utopljeni u suzdržljivosti postati instrument političkog pritiska, dok god se budu plašili mogućeg ustanka zbog brojnih samovoljnih i ilegalnih djela, koja postaju od javnog značaja.

Subverzivna djela u kojima su povezani zajednički zahtjev i zajednička borba sa jasnim, ne toliko apstraktnim, značenjem, postižu veću dinamiku i multipliciraju intenzitet napada, stvaraju eksplozivno ozračje. Najbolji i najsvježiji primjer gore navedenog su gerilski napadi i političko-socijalna dinamike stvorene nakon državnog napada na okupirane, samoorganizirane prostore i strukture pokreta.

Čin treći: U slučaju poraza

Budući da svaka borba u sebi nosi mogućnost poraza, u najgorem slučaju da našeg druga ubije tvrdokorni stav državnog mehanizma,